

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyň: **a) N. P., b) K. P.**, žalobkyně b) zastoupena žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, obě žalobkyně právně zastoupeny JUDr. Věrou Magulovou, advokátkou se sídlem Brno, Vachova 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 797/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2003 č. j. OAM-3148/VL-11-04-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2004 č. j. 36 Az 797/2003–23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 9. 2004 č. j. 36 Az 797/2003 – 23 zamítl žalobu podanou žalobkyněmi (dále i „stěžovatelky“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2003 č. j. OAM-3148/VL-11-04-2003, kterým nebyl žalobkyním udělen azyl dle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo rozhodnuto, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Brně shrnul dosavadní právní a skutková zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný se podrobně zabýval důvody vyplývajícími z ustanovení § 12 zákona o azylu a hodnotil žalobkyněmi uváděné důvody, které je vedly k podání žádosti o udělení

azyly. Zásadním důvodem žádosti žalobkyň o udělení azylu byla snaha o legalizaci pobytu v České republice a dále problémy s bydlením, které měly v zemi svého původu, a problémy žalobkyně a) s přítelem. Tyto uplatněné důvody pak žalovaný správní orgán podrobně hodnotil z pohledu ustanovení § 12 zákona o azylu a v souladu se zákonem odůvodnil své rozhodnutí o neexistenci důvodu pro udělení azylu dle citovaného ustanovení. Rovněž neshledal v případě žalobkyň po posouzení jejich osobní situace a poměrů v zemi jejich státní příslušnosti důvody zvláštního zřetele hodné po udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. S názorem žalovaného se krajský soud ztotožnil a dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně podaly žalobkyně včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelky namítají, že žalovaný správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, nedal jim možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, neměly možnost navrhnout dokazování. Dle stěžovatelek se žalovaný nezabýval projednáním jejich žádosti o udělení azylu odpovědně a svědomitě, nebyly splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti, nebyla zkoumána možnost udělení azylu z humanitárních důvodů. Stěžovatelky považují rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a rovněž za nezákonné v části o nevztažení překážky vycestování na jejich osoby, žalovaný dle jejich názoru porušil v řízení o udělení azylu ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46, § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování o žádosti (dále jen „správní řád“). Krajský soud měl pro namítané vady rozhodnutí žalovaného zrušit, on se však nevypořádal s žalobními námitkami a jeho rozsudek o zamítnutí žaloby je nezákonný. Stěžovatelky navrhují napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhují přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka a) podala žádost o udělení azylu jménem svým a jménem své nezletilé dcery – stěžovatelky b) dne 1. 7. 2003, přičemž uvedla, že vlast opustila dne 3. 11. 2002 z důvodu ekonomického. Stěžovatelka uvedla, že z Ukrajiny odešla, protože neměla kde žít, poté co rodiče zahynuli, připadl byt rodině matky, která stěžovatelku vyhodila, stěžovatelka nejdříve jela s kamarádkou do Polska za prací, v Polsku ji kontaktoval zprostředkovatel, který ji slíbil práci v České republice. O azyl v České republice stěžovatelka požádala, aby sobě a své nezletilé dceři legalizovala pobyt. Stěžovatelka také uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 12. 7. 2003 stěžovatelka podrobněji popsala problémy, které ji provázely na Ukrajině, protože neměla kde bydlet, a přisvědčila, že, kdyby měla legální doklady, o udělení azylu by nežádala. V případě návratu do vlasti se stěžovatelka ničeho neobávala, snad jen bývalého partnera, a uvedla, že jiné potíže než s bydlením a partnerem ve vlasti neměla. Na závěr pohovoru nechtěla stěžovatelka nic dodat, souhlasila s obsahem protokolu a nežádala doplnění ani změny. Ze strany žalovaného byla informována, jaké zprávy pro posouzení jí uváděných skutečností má žalovaný k dispozici (přehledně vyjmenovány na straně třetí a čtvrté protokolu o pohovoru ze dne 12. 7. 2003), byla jí dána možnost se seznámit s jejich obsahem, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popřípadě navrhnout jejich doplnění, což stěžovatelka odmítla a protokol stvrdila svým podpisem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Stěžovatelky v podané kasační stížnosti uplatňují důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatelky mají zejména za to, že žalovaný správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a ve správním řízení o udělení azylu porušil několik ustanovení správního řádu. Nejvyšší správní soud však vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v projednávané věci neshledal.

Nejvyšší správní soud se domnívá, že žalovaný provedl v rámci správního řízení o udělení azylu stěžovatelkám řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatelek uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti, z informací o situaci na Ukrajině citovaných na straně třetí a čtvrté protokolu o pohovoru), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci v souladu s ustanoveními § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Zjištěný skutkový stav věci pak žalovaný rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Z předloženého správního spisu také vyplývá, že stěžovatelky byly informovány o veškerých podkladech, které žalovaný pro rozhodnutí shromáždil, a byla jim dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim či způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění (žalovaný tedy postupoval v souladu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu), čehož stěžovatelky nevyužily.

Nejvyšší správní soud má dále za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu s ustanovením § 46 správního řádu a v jeho odůvodnění žalovaný přehledně a dostatečně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska, tedy že odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyhovuje požadavkům kladeným na tuto část správního rozhodnutí ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu. Pokud stěžovatelky v kasační stížnosti namítají, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nezákonné v části o nevztažení překážky vycestování na jejich osoby, Nejvyšší správní soud naopak zastává názor, že z rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že žalovaný se tímto ustanovením zabýval dostatečným způsobem, přičemž neshledal nic, co by svědčilo pro existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu na straně stěžovatelek.

Také Krajský soud v Brně vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí ve věci, provedl řádné dokazování, v rozsudku se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami, přičemž neshledal stěžovatelkami tvrzené nedostatky a porušení, a naopak dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud projevuje s rozsudkem krajského soudu souhlas.

Co se týče námitky stěžovatelek, že žalovaným nebyla zkoumána možnost udělení azylu z humanitárních důvodů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z dikce zákona jednoznačně vyplývá, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele náleží správnímu orgánu. V předmětné věci žalovaný v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatelky nespĺňují podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu a neshledal je. Stejně tak žalovaný vážil, zda by nebylo možné stěžovatelkám udělit azyl dle § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Ke stejnému právnímu závěru ve věci dospěl také krajský soud, Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry žalovaného a krajského soudu ztotožňuje, neboť stěžovatelkami nebyly v průběhu správního řízení a koneckonců ani přezkumného řízení soudního předestřeny žádné skutečnosti, jež by mohly být považovány za hodné zvláštního zřetele.

Na okraj Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou judikaturou podotýká, že povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu dle zákona o azylu, jen tehdy, pokud žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v zákoně uvedené. Z žádného ustanovení zákona o azylu však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu, jež žadatel neuplatnil, a poté k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Stěžovatelky se v úvodu kasační stížnosti výslovně dovolávají také důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., citovaná zákonná ustanovení však dále jakkoliv blíže nespecifikují, proto se jimi za této situace a v uvedeném rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Jelikož stěžovatelky neměly ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

č. j. 3 Azs 18/2005 - 48

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu